

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΠΕΤΡΟΣ ἐν γεννήτῳ οὔτε χωρὶς μάτια, οὔτε χωρὶς πόδια τοῦ συνεβή κατὰ χειρότερο ἀπ' αὐτό : ἦρθε στὸν κόσμο χωρὶς γυναικὶς καὶ ξέρετε τὴν προέλευσίν του. Μόλις εἶχε γεννηθεὶ βροῦνθε, μὲ χίλια δὺο ἄλλα χαμένα πράγματα σ' ἓνα δημοσίον δρόμο στὸ Παρίσι.

Ἡ Ἀστυνομία τὸν ἐμύησε καὶ τὸν ἔστειλε νὰ μεγαλώσει σὲ μιά μικρὴ βρετανικὴ κοινότητα, στὸ Μπαλλιβῶ. Ὅταν ἐφύλαξε ἐκεῖ οἱ κάτοικοι παρατήρησαν ὅτι εἶταν ἀρετὰ θρημμένο μέσα στὸ μαγιοῦ του καὶ καθόλου φωναζοῦντο, δὲν ἤσαν τίποτε ξεχωριστὸ νὰ ποῦν εἰς βάρος του ἐκτὸς ἀπ' αὐτό : «Καλὸ, μὰ δὲν εἶν' ἀπ' τὸν τόπο μας».

Κ' ἐπειδὴ τὸ μικρὸ δὲν εἶχε ἄλλη δουλειὰ νὰ ζήνῃ μεγάλωνε. Ὅταν ἔγινε πέντε χρόνων τὸν ἔστειλαν στὸ σχολεῖο, καὶ αὐτὸ γὰρ βάσανο του.

Οἱ συμμαθηταὶ τὸν τὸν χοροδίδουν καὶ τὸν τυποδοῦν, μὰ αὐτὸς δὲν παραπονιότανε. Εἴξερε ὅτι αὐτὸς εἶταν ὁ αἰτίος γι' αὐτό : δὲν εἶταν ντόπιος.

Ὅταν ἔγινε δεκατριῶν χρόνων τὸ δημοσίον ἔπαυσε νὰ τὸν διατρέφει : εἶχε γίνει πιά ἱκανὸς νὰ φροντίζει μόνος του γιὰ τὸν ἑαυτό του. Εἶταν καὶ ἐλευθέρως, μπορούσε ν' ἀκολουθεῖ ὅποιον δρόμο τοῦ ἄρεσε καλύτερα : κανένας δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ γίνει χρηματιστὴς ἢ δημοσιογράφος.

Χωρὶς ἡ χειραφέτησή του αὐτὴ νὰ τὸν μεθίσει καὶ νὰ τὸν ζάνει νὰ πάρει ἄλλους δρόμους, ἀρκεῖτο νὰ δουλεύει στὰ κτήματα τῆς περιφέρειας καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ μένει στὸ σπίτι τῶν θετῶν γονέων του, πού τὸν μεγάλωσαν. Κι' αὐτοὶ εἶταν φτωχοὶ καὶ γέροι καὶ ὁ μικρὸς Πέτρος τοὺς ἀπόβριζε τὸ μοναδικὸ τους στήριγμα.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν αὐτὸ τὸ δουλεπιδόξιο καὶ τιμὸ παιδί μονάχα ἓνα πράγμα ἐνοιοῦσε νὰ τὸν πληγῶνῃ κατὰ-καρδιά : δὲν εἶταν ντόπιος.

Βλέποντας τὸν, οἱ ταξιδιώτες ἔλεγαν μὲ θαυμασμό : — Μπρόβο. Καλὰ παλληκάρια βγάζει αὐτὸς ὁ τόπος. Νὰ ἔνας λεβέντης πρώτης τάξεως...

Καὶ πράγματι ὁ μικρὸς Πέτρος φαινότανε ὁμαλῆς, σχεδὸν ὁμορφος, σὰ νὰ τοῦ χαμογελοῦσε ἓνα εὐτυχισμένο μέλλον : εἶταν ἑλάνθῃ μὲ μεγάλο μετώπο, γαλά-να μάτια, μὴτὶ παρὶστὶνὴ ἐλαφρὰ ἀνταρτωμένη καὶ μὰ ἐξαρραχὴ γεμάτη καλοσύνη.

Ἄξαφνα, πολλὰς φορές, ὀφειλόμενος σὲ ἀγνωστὴ αἰτία ἀρχισαν νὰ καταστρέφουν τὴν περιφέρειαν. Οἱ χωρικοὶ φοβόντουσαν γιὰ τὴν ἀνυχνομένη τους, γιὰ τὰ σπίτια τους, ἔτρεμαν γιὰ τὰ ζῶα τους, γιατί εἶπε ἀπὸ ἄγνοια, εἶπε αὐτὸ φιλαργονίαν δὲν εἶχαν φροντίσει νὰ τ' ἀσφαλι-σούν.

Τὸ Μπαλλιβῶ καὶ τρεῖς ἄλλες γειτονικὲς κοινότητες εἶχαν δογμαστεῖ πολλὸ ἀπὸ τὴ μίστριά αὐτῆς φωτιάς. Οἱ πρόεδροί τῶν τεσσάρων αὐτῶν κοινοτήτων ἀποφάσι-σαν, πρὸς περιστολὴ τοῦ κακοῦ, νὰ συζητήσουν ἓνα κοινὸ μαζὶ σὺμμα πυροσβεστικῶν. Ἡ συνεισφορά σὲ ἄντρες καὶ σὲ χοῖμα ὁρίστηκε ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ καθε κοινότητος.

Τὸ Μπαλλιβῶ, λόγῳ τοῦ μικροῦ πληθυσμοῦ του, ἔνα μόνον ἄνθρωπο ἔπρεπε νὰ προσφέρει. Μία δυσκολία ὅμως παρουσιαζότανε : ποῖος θὰ συγκατατίθετο νὰ γίνει ὁ πυροσβεστής τοῦ Μπαλλιβῶ ; Μέσα σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ ὁ καθε-νὰς εἶχε τὰ μικροσφαιροῦντά του καὶ καθενας ἐκιδυ-μοῦσε πολὺ νὰ δῇ τὰ ἀγαθὰ του προστατευόμενα ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς πυρκαϊᾶς μὰ κανένας δὲν εἶχε τὴν ὁρεξὴ νὰ κινδυνεύῃς πυροσβεστής γιὰ νὰ προφυλάξῃ ταγαθὰ τῶν ἄλλων.

Ἐρκομένο νὰ τραβήξουν κλήρο, μὰ εὐτυχῶς ὁ Πρόεδρος τοῦ Μπαλλιβῶ ἀπευθύνθη στὸ μικρὸ Πέτρο, ὅπως ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὸν λένε στὸ χωριό.

— Παιδί μου, τὸν εἶπε, δὲν εἶσαι ντόπιος, μὰ αὐτὸ δὲν ἔχει καμμίαν σημασία. Θά γίνῃς ὁ πυροσβεστής τῆς κοινότητος. Ζήσ' ἀπὸ μικρὸ παιδί στὸ χωριὸ μας καὶ κανένα παρικόνο δὲν ἔχεις μαζί μας ὥς τώρα. Λεῖτε ὅτι εἶσαι ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης μας.

Βλέποντας ὁ Πρόεδρος ὅτι ὁ Πέτρος ἐσυζητεῖτο ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά, ἐξακολουθεῖ σὲ πῶ γλινθὸ τόνο.

— Ξέρω, παιδί μου, ὅτι ἡ ἀνταπάγη εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀρετή. Πρέπει κανεὶς νὰ θυσιάζει γιὰ τοὺς ὁμοίους του καὶ νὰ μὴν εἶνε ἐγωιστής. Ὡ ! τὴν ἐνδιαφέρει ἡ καταγωγὴ τοῦ καθενός ; Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, χωρὶς καμμίαν διάκριση, εἶναι ἀδελφοί. Καθὼς εἶσαι τέλειο παλληκάρι, ὅλ' οἱ νέοι τῶν γύρω χωριῶν θὰ σὲ ζηλεύουν καὶ ἐμεῖς, πὸ Μπαλλιβῶ, θὰ εἴμαστε περήφανοι γιὰ τὸν πυροσβε-στή μας. Ἀδριο θὰ σοῦ φέρουν καὶ τὴ στολή σου.

Ὁ Δημάρχος τότε ἔδωσε τὸ χερί του ἐπίσημα στὸν Πέτρο καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἡ ὑπόθεσίς μας ἐτελείωσε ! Πήγαινε, οἱ συμπαῖδες ὅλων μας εἶναι μαζί σου.

Τὴν ἄλλῃ μέρα ὁ μικρὸς Πέτρος ἔλαβε μιά πελώρια κάσα αὐτῆς εἶταν ὅλη ἡ στολή.

Κυριακὲς καὶ γιορτὲς, τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἄλλοι ἐπαῖξαν καὶ χόρευαν, ὁ μικρὸς Πέτρος ἄφηνε τὸ Μπαλλιβῶ γιὰ νὰ πηγαίῃ στὰ πυροσβε-

στικά γυμνάσια. Τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ βλέπον-τὶς τὸν νὰ περνᾷ τὸν χαιρετοῦσαν φιλικὰ καὶ τοῦ φώναζαν :

— Καλὸ ταξίδι... Τὸ βράδι, σὰ γυρίσεις, σὲ π-ριμενοῦμε...

Μὰ τὸ βράδ., ὅταν ἐγύριζε, τὸ πανηγύρι εἶχε τελειώσει καὶ δὲν ἔχρουναν πιά.

Οἱ πυρκαϊεὲς ἐξακολουθοῦσαν καὶ ὁ μικρὸς Πέτρος ἀποσπῶντος ἔπρεπε μέσα στὴ φωτιά ἀφορὰ. Οἱ ἄλλοι εἰσέριζαν τὸ πρᾶμα πολὺ φυσικῶς : δὲν εἶταν ἀπὸ τὸν τόπο, δὲν εἶχε νὰ ζήσει τίποτε ἀν καί-γεται, κανένας δὲν ἔτρεψε γι' αὐτὸν, δὲν εἶχε πραγματικούς γονεῖς.

Οἱ ἄλλοι πυροσβεστὲς ἔκαναν τὸ καθήκον τους μὲ περισσή περι-σκεψή, γιατί ἀνέχαν προ πάντων στὴν οἰκογένειά τους : δὲν μπο-ροῦσαν νὰ πέφτουν σὺν τρελλοῖς μέσ' στὴ φωτιά, γιατί εἶχαν φίλους, δικούς, καὶ χτήματα πίσω τους. Ὁ ἀξιωματικὸς μάλιστα τῶν πυρο-σβεστικῶν δὲν ἔπαυε νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸ μικρὸ Πέτρο στὴν τρέλλα του :

— Θάρρος ! Πέτρο ! Κοράγγι, παιδί μου !

Εἶν' ἀλήθεια ! τὸ ὁ μικρὸς Πέτρος δὲ γλύτωσε ἀπὸ πληγῆς καὶ ἐγκαύματα. μὰ εἶχε τὴν καὶ κατὰφωθῆσε νὰ σώσῃ ἀπὸ τῆς φλόγης δὺο ἀνθρώπους ποὺ θὰ εἶχαν κατὰφωθῆς χωρὶς τὴν ἀνδογα-θεια του.

Ἀνέφεραν σχετικῶς στὴ Νομαρχία καὶ περὶ μὲν νὰ τὸν ἀμείνῃ γενναίᾳ. Ὀλόκληρο τὸ Μπαλλιβῶ εἶταν τόσο ἐνθουσιασμένο μὲ τὸ μικρὸ Πέτρο, ὥστε ἐτοιμαζότανε νὰ ζήνῃ μὴ κοινὴ γιορτὴ στὴς 14 Ἰουλίου τὴν ἡμέρα τῆς Ἑθνικῆς Γιορτῆς καὶ γιὰ τὴν ἀμοιβὴ τοῦ Πέτρου ποὺ θὰ εἶχε φτάσει ὡς τότε ἀπὸ τὴ Νομαρχία. Μὰ νὰ ! τὸ βράδι τῆς 10 Ἰουλίου, σὲ μὴ πυρκαϊὰ μέσα στὸ Μπαλλιβῶ, ἡ σκεπὴ ἑνὸς ὑποστεγοῦ ἔπεσε ὀλόκληρη καὶ ἔθαψε κατὰ τῆς τὸ μικρὸ Πέτρο. Ὅταν τὸν ἀνάσπασαν ἀπὸ τὰ εἰσώτια εἶταν πιά νεκρός.

Ἡ καταστροφὴ προκάλεσε τὴ γενικὴ κατὰπλῆξή καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μέρα ἀποτέλεσε νέμνι μὴς ἀτέλειωτης συζητήσεως σ' ὅλη τὴν περιφέρειαν. Ἐλεγον : «Γιὰ ἓνα παλληκάρειο ποὺ δὲν εἶχε τίποτε μέσα, νὰ χαθῇ ὁ Πέ-τρος... Δὲν τὸ ἤφταν νὰ ζήνῃ... Καὶ τὸ μετὰ τὴν τῆς ἀνδρείας ποὺ θὰ ἔπαινε... Καὶ ἡ γιορτὴ... Κι' ὁ λόγος ποὺ θὰ τοῦ ἔβγαζε ὁ Δημάρχος...Κι' ἡ παρὰ τὴν τῆς σμαίε...» Φτωχὲ μικρὸ Πέτρο ! Εἶταν τόση ἡ θλίψη ; Οἱ ἄνθρωποι ἦσαν τόσο λυπημένοι πὺ ἡ μόνῃ τους πα-ρηγοριά ἦταν ἡ σκέψις ὅτι «εὐτυχῶς ποὺ δὲν εἶσαν καὶ ντόπιος» :

Μὰ τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας ὅλα ἦσαν σὰ νὰ εἶχαν γίνει ἐπίθετος. Ὁ ἐφημέριος τοῦ Μπαλλιβῶ εἶχε νὰ πᾶι σ' ἓνα γάμο ἀμέσως μετὰ τὴν κηδεία καὶ δὲν προσέτανε νὰ συνοδεύῃ τὸ νεκρὸ ὡς τὸ κοιμητήρι, ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος εἶταν ἀρρωστος, ὁ πάρεδρος εἶταν στὸ γάμο, οἱ πυροσβεστὲς τῶν ἄλλων χωριῶν εἶχαν ἀγώνες, ὁ ἀγρο-φύλακας εἶταν προσκαλεσμένος στὸ δασαρχεῖο στὴν πόλιν, ὁ ταχυδρομὸς εἶχε τὴ δουλειὰ του, ὁ διάδικος τοῦ μᾶθμά του, ὁ δημοτικὸς σύμβουλος, ἦσαν ἄλλοι στὴν ἀ-γορά καὶ ἄλλοι εἶχαν ἐξαιρετικῶς ἐπιγενομένης ἐργασίας, οἱ θεοὶ γονεῖς τοῦ Πέτρου εἶταν παρακλητικοὶ καὶ τέλος, μερικοὶ χωρικοὶ ποὺ ἀπορροῦσαν νὰ πάνε στὴν κηδεία ἐτελοῦσαν στοὺς ἄλλους. «Μπα, εἶπαν, αὐτὸς ἡ ἐκεῖνος θὰ πᾶν». Μὰ κανεὶς δὲν ζωννιήθηκε ἀπ' τὴ θέσιν του.

Γι' αὐτὸ μετὰ τὴ νεκρώσιμῃ ἀκολουθίᾳ τέσσερες ἄν-τρες φορτωθῆσαν τὴν κάσα τοῦ μικροῦ Πέτρου καὶ τρα-βήσαν πρὸς τὸ Νεκροταφεῖο, σὰ νὰ κρατοῦσαν τὸ πτώμα ἑνὸς ἀ-γνώστου. Εἶταν μεσημέρι καὶ ὁ ἥλιος ὁ θερινὸς ἔφηνε τὰ πάντα.

Τὸ κοιμητήρι εἶταν μακρὰ. Στὴ μέσῃ τοῦ δρόμου ἀπόθεσαν τὸ φορτίο τοῦ γιὰ ν' ἀνατενεῖσαν.

— Ἀ, εἶπε ὁ ἓνας, ὁ διάβολος τὴ βαρὺς ποὺ εἶναι !

— Εἶναι κρίμα νὰ βασανίζομαστε ἐτοὶ γιὰ ἓνα ξένο, σὰ νὰ εἶταν ντόπιος, ἀπάντησε ἓνας ἄλλος.

Μιά γυναίκα, ἀκούοντας τὸ δόρυ, βγῆκε στὴν ὁδὸ σκορπὸ τοῦ σπαιτοῦ τῆς : ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς καὶ γύρισε γόγγυρα μέσα.

Ὅλα τὰ παντρώγια γύρω εἶταν κλειστά. Μία ἀπέραντη σιωπὴ ἐβασίλευε μέσ' στὴν ἐξοχὴ.

Στὴ σιὰ μὴς πόρτας στεκότανε ἓνας σκύλος κατασπασμένος ποὺ εἶχε παραδοθεῖ σὲ βαθεῖς σκέψεις. Ὅταν οἱ νεκροθάφτες ξαναπή-ραν τὸ φορτίο τους κοίταξε μακριά, δεξιὰ, ἀριστερά... μὰ τίποτε δὲν εἶδε.

Τότε τὸ φορμαρίκο σκυλί, σηκώθηκε μὲ θλίψη, παράλτο, σούρ-νοντας τὰ πόδια του, συμμαζώοντο, μὲ τὸ κεφάλι κάτω, καὶ πῆγε ὡς τὸ κοιμητήρι, σὰ ν' ἀκολουθοῦσε τὸ νεκρὸ ἀπὸ ἀνθρώπινο σε-βασμὸ...

LEON FRAPIE

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ πρὸς ἀγορὰν τὰ κάτωθι βιβλία : Τὸ «Τσάκωμα τ' Ἀϊ Ρόκου» μετὰφρ. Γουζέλη. «Οἱ Βασιλεῖς τῶν Βουνῶν» ὑπὸ Ἑδμ. Ἀμπὺ, μετὰφρ., «Συλλογὴ Δημοδῶν Ἀσμάτων» Ζαμπελίου, «Σονέττα» Στ. Μαρζωῆ, «Ἐξωτικά» ποιημ. Ι. Πο-λέμη, «Τὸ Φίλημα» ποιημ. Γ. Τερτσέτη, «Ἀνδρώπεος τοῦ Κο-μου» Γρ. Σενοπούλου. Γράψατε κ. Χ. Σταμ. περιοδ. «Μπουκέτο».